

65. הזעקה למסייע

בואו נתבונן קצת יותר מקרוב באנשים המבקשים היום ביתר-שאת סיוע רוחני, ומקווים שהוא ירומם אותם בפנימיותם. לדעתם הם עצמם כבר מוכנים באופן יסודי מבחינה רוחנית, כדי לזהות את אותו המסייע ולשמוע את מילתו!

מה שנראה בהתבוננות שלווה יותר, הוא התפצלויות רבות. המסר ששלח המשוח, למשל, פעל בצורה מיוחדת על אנשים כה רבים. הם יצרו מתוכו תמונה שגויה עבור עצמם. הגורם לכך היה, כרגיל, הערכה-עצמית בלתי-נכונה, יוהרה.

במקום יראת-הכבוד ושמירת המרחק המובן מאליו והגבול הברור בינם ובין האל, הופיעו כעת, מחד, התפילות המתייפחות, המבקשות תמיד רק לקבל, בלא לשלם כל מחיר בתמורה. את "התפילה" אימצו אל חיקם, אולם את "והעבודה" שהיתה מחוברת אליה, "העבודה על עצמך", אותה אינם מבקשים להבין.

מאידך, האדם שוב מאמין בעצמאותו, סבור שאינו תלוי בדבר, שהוא יכול לעשות הכל בעצמו, ועם קצת מאמץ אף להיות לאלוהים בעצמו.

יש גם אנשים רבים שרק דורשים ומצפים, שהאל יפעל לפי רצונם. ומשום שהוא כבר שלח פעם אחת את בנו, הרי שסיפק את הראיה, עד כמה הוא מעוניין שהאנושות תקרב אליו, כן, אולי אף ככל-הנראה הוא זקוק לה!

להיכן שלא ייסוב המבט, בכל ניתן למצוא אך ורק חוצפה, ולא שום ענווה. הערכה-עצמית נכונה, היא אינה בנמצא. –

בראש ובראשונה יידרש שהאדם יירד מן הגבהים המלאכותיים בהם העמיד עצמו, על-מנת שיוכל להיות באמת אדם, ואז להתחיל את עלייתו ככזה.

הוא יושב היום לרגלי ההר, מנופח ברוחניותו בצמרת העץ, במקום להיות נטוע עם שתי רגליו ביציבות ובבטחה על הקרקע. לכן גם לא יוכל לעולם לטפס על ההר, אם לא יירד תחילה מן העץ, או ייפול ממנו.

ובינתיים, כל אלו אשר פסעו בשלווה ובהיגיון על-פני האדמה, שחלפו מתחת לעצו, בעודו מתבונן בהם ביוהרה ממרום הצמרת, הם כבר הגיעו אל הפסגה.

ואולם ההתרחשות באה לעזרתו; שכן העץ יקרוס, בזמן קרוב ביותר. אולי ישוב האדם לעשתונותיו שוב, אם ייפול בפתאומיות כה רבה מן הגבהים המתנודדים אל-עבר הקרקע. אך עבורו יהיה זה הרגע-האחרון ביותר, אף לא שעה אחת תיוותר בידו להתעכב בכך.

כעת סבורים רבים שניתן יהיה להמשיך עוד בריצה הקלילה, כפי שנהגו אלפי שנים. הם ישובים בנוחות וברוחה בכורסתם ומצפים לסיוע עוצמתי.

ואולם כיצד מתארים הם לעצמם סיוע זה! באופן מצער ביותר, למעשה.

בראש-ובראשונה הם מצפים ממנו, או אם נאמר זאת נכוחה, *דורשים* ממנו שיכין, עבור כל אחד ואחד מהם, את דרכו שתעלה לעבר האור! עליו להתאמץ להקים גשרים עבור מאמיני כל הדתות, על-פי דרכן, המוליכים לעבר האמת! עליו להפוך כל-זאת לקל וברור, באופן שיובן ללא מאמץ, על-ידי כל אחד ואחד. על מילותיו להיבחר כך שישכנעו מייד בנכונותן גדולים כקטנים, מכל אורחות-החיים!

מרגע שהאדם מחויב להתאמץ בעצמו ולחשוב עבור עצמו, הרי שלא מדובר עוד במסייע אמיתי. שכן, אם הוא נבחר להנחות באמצעות מילתו, ולהראות את הדרך הנכונה, שאז חייב הוא כמובן להתאמץ גם עבור האנשים. זהו *עניינו* לשכנע את האנשים ולהעירם! גם המשוח מסר את חייו.

ואז, אלו הסבורים כיום - ורבים נמנים עליהם - שמהם לא נדרש כל מאמץ תחילה, ויש להתייחס אליהם כאל בתולה שוטה, כל אלו נוהרים לעבר ה"מאוחר מדי"!

המסייע לבטח לא יעירם, אלא יניחם להמשיך בשקט בתנומתם, עד שהדלת תיסגר והם לא יוכלו עוד למצוא את הפתח אל האור, שכן לא הצליחו לשחרר עצמם במועד מתחום החומריות, ולשם הורתה מילתו של המסייע את הדרך.

משום שהאדם אינו כה רב-ערך כפי שהוא סבור. האל אינו זקוק לו, הוא זה הזקוק לאל! ומשום שהאנושות בהתקדמותה, לכאורה, אינה יודעת עוד מהו בעצם *לצונה*, יהיה עליה לחוות לבסוף, מהי *חובתה*!

אנשים כאלו יחלפו, בחיפושיהם ומחשבותיהם הביקורתיות, כפי שעשו רבים כל-כך לפניהם, בלא להבחין כלל בכל אשר כבר הוכן עבורם בכל ההתגלויות.

כיצד ניתן לתאר מסייע רוחני בצורה כזו!

הוא לא יתיר כל *דריסת-רגל* לוותרנות כלפי האנושות, ויציב את דרישותיו בכל מקום בו תוצב דרישה כלשהי בפניו!

אך האדם המסוגל לחשיבה כנה, הוא יזהה מיד, שבדיוק בדרישה הקפדנית, חסרת-הפשרות לתשומת-לב קשובה, בה חבוי היתרון הרב ביותר הנדרש להצלחת האנושות, שכבר שקעה כה עמוק בנרפות-רוחה!

בדיוק בכך, שהמסייע דורש מראש, לשם הבנת מילותיו, נכונות רוחנית ורצון-אמת ומאמץ עצמאי, הוא יוצר כבר מתחילה הפרדה בין בר ותבן. כרוכה בכך פעולה עצמאית, כפי שקיימת בחוקי-האל. והיא אף תביא את האנשים בדיוק למקום אותו ביקשו באמת.

כעת, מכל מקום, קיים גם סוג נוסף של אנשים, הנראים מלאי שמחת-חיים באופן מיוחד! הם כמובן ציירו לעצמם תמונה שונה לחלוטין של המסייע, כפי שניתן להסיק מקריאת הדיווחים. ואולם גם תמונה זו מעוותת לא פחות; משום שהם מצפים ממנו להיות

... לוליין רוחני!

והרי אלפים כבר מניחים שראיית-הנולד, שמיעת-הקולות, ורגישות-לצבעי ההילה יהיו בגדר התקדמות, ואולם למעשה אין הדבר כך כלל. מלומדים מסוג זה, מחונכים, אולי אף בעלי כישרונות, לעולם לא יוכלו להתרומם מעל לכישופה של הארץ, וינעו על-כן רק בגבולותיה הנמוכים, שלא יורשו לנכס לעצמם את הגבהים ולפיכך הם חסרי-ערך למדי.

האם נסייע לאנושות בעלייתה על-ידי כך שנציג בפניהם את הדברים האת'ריים המצויים בדרגה זו, או שנלמדה לראותם ולשומעם בעצמה?

למעשה, אין לכל אלו כל קשר עם עלייתה של הרוח. ואף לא מטרה בהתרחשויות הארציות! אלו אינן אלא תחבולות רוחניות, ותו-לא, עבור אחדים יהיו אולי מעניינות, אולם עבור האנושות כולה הן חסרות כל-ערך!

הרי זה ברור לעין-כל, שכל אלו מבקשים לעצמם מסייע שיהיה כמותם, אולם יעשה את הדברים בצורה טובה יותר.

ואולם קיים מספר רב ביניהם המרחיקים לכת אף יותר, וזאת עד כדי גיחוך.

ועל-אף-זאת, הם מתייחסים לכך ברצינות גמורה.

עבורם, הראייה לסיוע, למשל, היא התנאי המוקדם שהמסייע... לא יחלה לעולם! מי שמסוגל להצטנן, הוא כבר פסול בעיניהם; שכן הוא אינו יכול עוד להיחשב, לדעתם, כמסייע אידיאלי. הוא חייב להיות בכל מקרה חזק, בראש ובראשונה ברוחו, ולהתעלות מעל לכל אותן זוטות.

דבר זה נשמע אולי מעושה ומגוחך, אולם מקורו בעובדות, שאינן אלא הד חלוש של הקריאה הישנה: "וְאִם בְּנֵי-הָאֱלֹהִים אַתָּה רְדָה מִן-הָעֹלָם". כך קורא האדם גם כיום, עוד קודם שראה מסייע כלשהו!

אנשים מסכנים ובורים! זה המטפח את גופו באופן כה חד-צדדי עד שכוחו של המוח הופכו חסר-תחושה לעתים, אינו יכול, בשום-אופן, להיות בעל שיעור-קומה. אלו המביטים לעברו בהערצה, כמוהם כילדים מן המאות הקודמות, שבפה פעור ועיניים נוצצות עקבו אחר להטוטיו של הקוסם, ובליבם שאיפה בוערת להיות אף הם כמותו.

ובמו הילדים של אז, בכל תחומי-הארץ הזו, רבים מאלו המכונים רוחניים או מחפשי-האל של ימינו, לא הגיעו הרחק מעבר לכך בתחום הרוחני!

הבה נמשיך לחשוב עוד הלאה: העם הנווד מן העת-העתיקה, עליו דיברתי הרגע, פיתח עצמו עוד ועוד, והיה לעם של לולייני-קרקסים, אמני השינוי. כישוריהם הפכו מפלצתיים, וגם היום, עדיין מביטים מדי-יום אלפי אנשים מפונקים, באותה השתאות חדשה, ולעתים אף חלחלה פנימית, במופע הזה.

ואולם, האם הם מפיקים מכך תועלת כלשהי עבור עצמם? מה הם נושאים עמם מן השעות הללו? ועל-אף זאת, חלק מן הלוליינים אף מעזים לחיות בעת הופעתם. כלל-לא ואף לא מאום; שכן אפילו בשלמות הנשגבת ביותר, עדיין יהיו כל הדברים הללו תחומים תמיד בתוך מסגרת מופעי הלהטוטנים והקרקסים. הם ישמשו תמיד לשם בידור בלבד, ואולם לעולם לא יובילו לכל עמדת-יתרון שהיא עבור האנושות.

לוליינות דומה בתחום הרוחני, מכל-מקום, מחפש כעת האדם כאמת-מידה למושיע הגדול!

הבה נהפוך אנשים אלו לליצנים רוחניים! הם יחוו בקרוב דיים, במקום אליו מובילים שכמותם! הם אינם יודעים כלל לאן הם חותרים. הם סבורים: הגדול הוא זה שרוחו שולטת בגופו עד שאינו סובל עוד מכל מחלה!

כל הכשרה מסוג זה היא חד-צדדית, וחד-צדדיות מובילה אך-ורק אל היעדר-בריאות, למחלה! עם דברים מסוג זה לא תתחזק הרוח, אלא רק יוחלש הגוף. האיזון הנדרש להרמוניה בריאה בין הגוף והנפש מוסט, ובסופו של דבר נפרדת רוח כזו מהר יותר מן הגוף שלא טופל כראוי, ושאינו יכול עוד לספק לה תהודה בריאה ועוצמתית למען החיים הארציים. לגוף, מצידו, חסרה הרוח, והוא מגיע אל העולם-הבא בלא שהבשיל תחילה. הוא יהיה חייב לחיות שוב את הקיום הארצי.

אלו הם להטוטים רוחניים, ותו-לא, הבאים על חשבון הגוף הארצי, שהוא זה האמור למעשה לסייע לנפש. הגוף שייך לתקופת התפתחותה של הרוח. ואולם אם ייחלש וידוכא, לא יוכל להועיל לה רבות; שכן קרינתו אטומה מכדי להעניק לה בחומריות את מלוא העוצמה הנדרשת לה.

אם יבקש אדם לדכא מחלה, הרי מחויב הוא להביא את לחצו של שלהוב רוחני אל הגוף, בדיוק כמו שהפחד מפני רופא השיניים אצל ילדים עשוי לדכא את הכאב.

הגוף מסוגל להתמודד אמנם עם מצבי התרגשות גבוהה מסוג זה, פעם אחת, אולי אף מספר רב של פעמים, אולם לא לאורך-זמן, בלא שייגרם נזק מהותי.

וכאשר המסייע עושה זאת, או מיעץ כך, הרי הוא חסר-ערך בתור מסייע; שכן הוא סותר את חוקי-הטבע שבבריאה. יושב-הארץ חייב לשמור על גופו כעל חפץ בעל-ערך שהופקד בידי למשמורת, ולדאוג לקיומה של הרמוניה בין רוחו וגופו. אם הם מופרעים על ידי דיכוי חד-צדדי, לא תהיה התקדמות, לא תתקיים עלייה, אלא אך-ורק מכשול חריף להגשמת ייעודם עלי-אדמות, ובחומריות כולה. מלוא כוחה של הרוח, בהתייחס לפעולתה בחומריות, יאבד, משום שלשם-כך נדרש לה כוחו של גוף גשמי שלא הוכנע והפועל בהרמוניה עם הרוח!

אדם המכונה 'מאסטר' על סמך דברים אלו, פחות הוא אף מתלמיד, שאינו מכיר את רוחות-האנוש וההכרח בהתפתחותן! הוא אף גורם נזק לרוח.

מהר למדי יגיעו הללו להבנה המכאיבה של כסילותם.

כל מסייע שקרי, מכל-מקום, יהיה חייב לחוות ניסיון מר! עלייתו אל העולם הבא תוכל להתחיל רק לאחר שהאחרון בכל אלו מהם מנע התפתחות בלהטוטי הרוח שלו, ואף הוליכם שולל, יגיע להכרה. כל עוד ספריו, כתביו כאן על פני האדמה ממשיכים לפעול את פעולתם, הוא יעוכב, גם אם בינתיים הגיע בעצמו להבנה טובה יותר.

וזו המייעץ לפנות אל התורות הנסתרות, מעניק לאנשים אבנים במקום לחם, ומוכיח בכך כי אין לו כל מושג קל-שבקלים על המתרחש באמת בעולם-הבא, ואף פחות מכך על אופן פעולתו של העולם כולו!